

Pasaje din MANA

29 martie

Rom. 3:19--5:2:

19 Știm însă că tot ce spune Legea, spune celor ce sunt sub Lege, pentru ca orice gură să fie astupată și toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu.

20 Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului.

21 Dar acum s-a arătat o

neprihănire pe care o dă
Dumnezeu, fără lege — despre
ea mărturisesc Legea și Prorocii
—

22 și anume neprihănirea dată
de Dumnezeu, care vine prin
credința în Isus Hristos, pentru
toți și peste toți cei ce cred în El.
Nu este nicio deosebire.

23 Căci toți au păcătuit și sunt
lipsiți de slava lui Dumnezeu.

24 Și sunt socotiți neprihăniți,
fără plată, prin harul Său, prin
răscumpărarea care este în
Hristos Isus.

25 Pe El, Dumnezeu L-a rânduit

mai dinainte să fie, prin credința
în sângele Lui, o jertfă de
ispășire, ca să-Și arate
neprihănirea Lui, căci trecuse cu
vederea păcatele dinainte, în
vremea îndelungii răbdări a lui
Dumnezeu,

26 pentru ca, în vremea de acum,
să-Și arate neprihănirea Lui în
așa fel încât să fie neprihănit, și
totuși să socotească neprihănit
pe cel ce crede în Isus.

27 Unde este dar pricina de
laudă? S-a dus. Prin ce fel de
lege? A faptelor? Nu, ci prin
legea credinței.

28 Pentru că noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii.

29 Sau, poate, Dumnezeu este numai Dumnezeul iudeilor? Nu este și al neamurilor? Da, este și al neamurilor,

30 deoarece Dumnezeu este unul singur și El va socoti neprihăniți prin credință pe cei tăiați împrejur și tot prin credință și pe cei netăiați împrejur.

31 Deci, prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum.

Dimpotrivă, noi întărim Legea.

1 Ce vom zice dar că a căpătat, prin puterea lui, strămoșul nostru Avraam?

2 Dacă Avraam a fost socotit neprihănit prin fapte, are cu ce să se laude, dar nu înaintea lui Dumnezeu.

3 Căci ce zice Scriptura?

„Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire.”

4 Însă, celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat;

5 pe când celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe

păcătos neprihănit, credința pe care o are el îi este socotită ca neprihănire.

6 Tot astfel și David numește fericit pe omul acela pe care Dumnezeu, fără fapte, îl socotește neprihănit.

7 „Ferice”, zice el, „de aceia ale căror fărădelegi sunt iertate și ale căror păcate sunt acoperite!

8 Ferice de omul căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul!”

9 Fericirea aceasta este numai pentru cei tăiați împrejur sau și pentru cei netăiați împrejur? Căci zicem că lui Avraam credința „i-a

fost socotită ca neprihănire”.

10 Dar cum i-a fost socotită?

După sau înainte de tăierea lui împrejur? Nu când era tăiat împrejur, ci când era netăiat împrejur.

11 Apoi, a primit ca semn tăierea împrejur, ca o pecete a acelei neprihăniri pe care o căpătase prin credință când era netăiat împrejur. Și aceasta, pentru ca să fie tatăl tuturor celor care cred, măcar că nu sunt tăiați împrejur; ca, adică, să li se socotească și lor neprihănirea aceasta

12 și pentru ca să fie și tatăl celor tăiați împrejur, adică al aceluia care nu numai că sunt tăiați împrejur, dar și calcă pe urmele credinței aceleia pe care o avea tatăl nostru Avraam când nu era tăiat împrejur.

13 În adevăr, făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui, că va moșteni lumea, n-a fost făcută pe temeiul Legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri care se capătă prin credință.

14 Căci, dacă moștenitori sunt cei ce se țin de Lege, credința este zadarnică și făgăduința

este nimicită,
15 pentru că Legea aduce
mânie; și unde nu este o lege,
acolo nu este nici călcare de
lege.

16 De aceea, moștenitori sunt
cei ce se fac prin credință,
pentru ca să fie prin har, și
pentru ca făgăduința să fie
chezășuită pentru toată sămânța
lui Avraam: nu numai pentru
sămânța aceea care este sub
Lege, ci și pentru sămânța aceea
care are credința lui Avraam,
tatăl nostru al tuturor,
17 după cum este scris: „Te-am

rânduitor să fii tatăl multor neamuri.” El, adică, este tatăl nostru înaintea lui Dumnezeu, în care a crezut, care înviază morții și care cheamă lucrurile care nu sunt ca și cum ar fi.

18 Nădăjduind împotriva oricărei nădejdi, el a crezut și astfel a ajuns tatăl multor neamuri, după cum i se spusese: „Așa va fi sămânța ta.”

19 Și, fiindcă n-a fost slab în credință, el nu s-a uitat la trupul său, care era îmbătrânit — avea aproape o sută de ani — nici la faptul că Sara nu mai putea să

aibă copii.

20 El nu s-a îndoit de făgăduința
lui Dumnezeu, prin necredință, ci,
întărit prin credința lui, a dat
slavă lui Dumnezeu,

21 deplin încredințat că El ce
făgăduiește poate să și
împlinească.

22 De aceea, credința aceasta „i-
a fost socotită ca neprihănire”.

23 Dar nu numai pentru el este
scris că „i-a fost socotită ca
neprihănire”,

24 ci este scris și pentru noi,
cărora, de asemenea, ne va fi
socotită, nouă, celor ce credem

În Cel ce a înviat din morți pe
Isus Hristos, Domnul nostru,
25 care a fost dat din pricina
fărădelegilor noastre și a înviat
din pricină că am fost socotiți
neprihăniți.

5:2

2 Lui Îi datorăm faptul că, prin
credință, am intrat în această
stare de har în care suntem și ne
bucurăm în nădejdea slavei lui
Dumnezeu.

Rom. 11:5-6:

5 Tot așa, și în vremea de față,

este o rămășiță datorită unei
alegeri prin har.

6 Și dacă este prin har, atunci nu
mai este prin fapte; altminteri,
harul n-ar mai fi har. Și dacă este
prin fapte, nu mai este prin har;
altminteri, fapta n-ar mai fi faptă.

Deut. 9:5:

5 Nu, nu pentru bunătatea ta, nici
pentru curăția inimii tale intri tu
în stăpânirea țării lor, ci din
pricina răutății acestor neamuri
le izgonește Domnul Dumnezeuul
tău dinaintea ta și ca să
împlinească astfel cuvântul prin

care Domnul S-a jurat părinților
tăi, lui Avraam, lui Isaac și lui
Iacov.

Gal. 5:4:

4 Voi, care voiți să fiți socotiți
neprihăniți prin Lege, v-ați
despărțit de Hristos; ați căzut din
har.

Efes. 1:19:

19 și care este față de noi,
credincioșii, nemărginita mărime
a puterii Sale, după lucrarea
puterii tăriei Lui,

Efes. 2:5:

5 măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți).

2Tim. 1:9:

9 El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de veșnicii,

Mat. 16:17:

17 Isus a luat din nou cuvântul și

i-a zis: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu, care este în ceruri.

Rom. 10:13-14,17:

13 Fiindcă oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.

14 Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor? ...

...

17 Astfel, credința vine în urma

auzirii, iar auzirea vine prin
Cuvântul lui Hristos.

Filip. 1:29:

29 Căci cu privire la Hristos,
vouă vi s-a dat harul nu numai să
credeți în El, ci să și pătimiți
pentru El

Iac. 1:17:

17 orice ni se dă bun și orice dar
desăvârșit este de sus,
coborându-se de la Tatăl
luminilor, în care nu este nici
schimbare, nici umbră de mutare.

Rom. 11:28-29:

28 În ce privește Evanghelia, ei sunt vrăjmași, și aceasta spre binele vostru, dar în ce privește alegerea, sunt iubiți din pricina părinților lor.

29 Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcută.